

anden bliver lavet på sygehusvæsenet; men der er ingen, som synes, at de er særlig interessante. Det er sådan set synd for sygehusene, og det er synd for sygehusenes personale, for de kommer ind i en negativ spiral, og det påvirker selvfølgelig deres daglige arbejde.

Jeg vil godt indledningsvis slå fast, at det danske sygehusvæsen bruger lige så store andele af bruttonationalproduktet på sundhedsvæsenet, som man gør i lande, vi kan sammenligne os med, f.eks. Sverige, Norge og Holland. Her i landet har vi indrettet vores sundhedsvæsen og sygehusvæsen sådan, at en del opgaver er lagt fra sygehussektoren og ud til den kommunale hjemmepleje, der i disse år kraftigt opruster. Og når man medtager de primærkommunale udgifter sammen med sygehusudgifterne, så er vi nøjagtig på det niveau, som andre lande er på; vi har bare indrettet os på en anden måde. Det er vigtigt at slå en streg under dette, når vi gang på gang bliver mødt med påstande om det udsultede sygehusvæsen.

Hertil kommer, at specielt sygehusvæsenet har fået et milliardbeløb, ca. tre mia. kr. på knap fire år, og det undrer i hvert fald os, at der ikke er kommet mere tilfredshed ud af flere penge. Det samme kan man sige om den primærkommunale sektor. Den vokser og vokser i takt med, at der passes stadig flere gamle.

Med hensyn til sygehusvæsenet og den konstante, kritiske opmærksomhed, der er på området, ved vi jo, at der til nytår kommer en rapport fra Sygehuskommissionen. Der er allerede kommet en delrapport om sygehusforholdene i HS og Københavns Amt, der med al ønskelig tydelighed fortæller, at der skal træffes nogle beslutninger af de implicerede parter, dvs. Hovedstadens Sygehusfællesskab og Københavns Amt.

Sådan som kommissoriet til Sygehuskommissionen er udformet, har jeg en stærk fornemmelse af, at når man kommer til at diskutere rapporten om sygehusene, bliver det strukturer som specialesammenlægninger i større enheder, selektive behandlingssteder og andre ting, der skal til for at afhjælpe ventetiderne. Jeg mener derfor, det vil være relevant at diskutere sektoren og dens problemer på baggrund af rapporten og ikke, som man ønsker fra nogle sider her i dag, forud for rapporten.

Men ud over, hvad vi kan gætte os til vil komme fra Sygehuskommissionen, er der bestemt andre ting i sundhedsvæsenet, der er værdt at beskæftige sig med. I forløbet fra sygdommens opståen til dens helbredelse er der

mange flaskehalse på vejen fra den praktiserende læge over sygehussektoren og tilbage til kommunerne. Det er specielt ældrebefolkningens problemer, jeg her tænker på. En meget stor del af både den primærkommunale sektors og sygehussektorens opgave går ud på at pleje og helbrede gamle, og det er et af de områder, vi godt kunne tænke os hang noget bedre sammen, end tilfældet er i dag. Det er mit indtryk, at ældre ofte bliver kastebolde mellem to systemer, der begge skal have deres budgetter til at hænge sammen, og her ved jeg, at det ikke fungerer lige godt alle steder.

Med hensyn til forebyggelsen mener vi ikke, den skal finde sted i begge sektorer, men primært i den primærkommunale sektor. Det er her, man ved, hvor skoen trykker, for det er her, man møder patienterne først. Jeg vil også godt sige, at der i denne og den forrige regerings tid er taget adskillige skridt i den retning, og hvis jeg skulle nævne et enkelt af dem, er det socialministerens lovforslag, der handler om kommunale hjemmebesøg hos gamle over 75 år. Det er først ved at blive kørt ind, men jeg er sikker på, at det bliver noget af det, der kan være med til at blotlægge problemerne i den tidlige fase og i virkeligheden løse dem, før de opstår.

Jeg er også enig i det, hr. Jørn Jespersen nævnte om arbejdsmiljøet. Der er nogle store hængepartier i den måde, vi har indrettet vores miljø på arbejdspladserne på, og jeg vil også godt sige, at der jo er lovgivning og lovændringer på vej, specielt på dette område.

Med hensyn til uddannelsen af personalet er den jo rent faktisk reformeret, endda så vidt jeg husker med et ret stort flertal. Sygeplejerskeuddannelsen blev reformeret og lagt ud til amterne her i begyndelsen af 1990'erne. Jeg ved godt, at der nogle steder er utilfredshed med det, men det må vi jo så se på. Det samme er tilfældet med social- og sundhedsassistenternes uddannelse. De har til gengæld det problem, at det ikke er alle sygehuse – hvis vi lige tager den sektor – der ønsker at bruge dem. Jeg kender et amt, hvor man faktisk ønsker at afskaffe dem i hele sygehussektoren og arbejder i den retning, og det mener jeg faktisk er uheldigt; men det er jo amtsrådenes egne opgaver.

Endelig er der lægeuddannelserne, som jo også er begyndt at dukke op i medierne. Det hænger sammen med kvaliteten af hele sygehusvæsenet, og jeg er sikker på, at vi også kommer til at diskutere den ting.